

Krúdy jövődől

2013 július 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Úgy hallottam, uraságod a jövőbe lát, mondta egyszer Pál minden bátorságát összeszedve. Krúdy szelíd szemére felhők futottak, szomorkás mosollyal simogatta a bajuszkáját. Aztán mért akarja maga megismerni a jövőt?, kérdezte. Szeretném tudni, szerencsém lesz-e az életben. Az más. Aki a szerencsáját vár mindent, könnyen legyőzheti a sorsa.

A jó szerencse különben is egyszer ha kopogtat az ajtónkon, a balsors bezzeg annál türelmesebb. Ha maga túl szerencsés, barátom, sose ismeri meg önmagát, de ha nagyon szerencsétlen, mások nem fogják megismerni. Igazság szerint minden embernek ugyanakkora jégdarab jutott, csak a szerencsések nyáron, a szerencsétlenek télen kapták.

Krúdy megpörgette ujjai közt a sétatálcáját, elmerengett.

Tudja, barátom, van egy maláj közmondás. A kókuszdiónak az a végzete, hogy ússzék, a k?é meg, hogy elmerüljön. Ne akarja összetéveszteni a szerencsét a sorssal. És f?leg: ne akarjon mindent a nyakába varrni.

Nem akartam én tolakodni, szerkeszt? úr, én csak...

Na nem bánom, mondta Krúdy. Keressen föl jöv? szerdán háromkor az Ó utcában. Itt a névjegyem. Akkor telihold lesz, az kell a jövődöléshez!

A hálálkodást be sem várva elhagyta az üzletet.

A megadott id?pontban Pál szívszorongva állított be az íróhoz. Lesütötte a szemét, nézni sem mert a lányokra.

Ne csodálkozzék, barátom, mondta Krúdy. Egy írónak ideális lakás a bordély. El?ször is itt vannak a lányok, akik nagyon ki vannak éhezve az emberi szóra. Elmondják a bánatukat, apró örömeiket. Aztán itt vannak a vendégek. Idehozzák a sorsukat a helyembe, borosan kibeszélik. Hajnalban, reggel csönd van, lehet írni. Csak szóbeszéd az, hogy én állandóan a kocsmákban ülök.

Pál csak állt zavarában, nem szólt semmit.

Foglaljon helyet, mondta a divatos saccót, ?smagyar szóval zakót visel? férfiú. Egy csomag kártyát tett az asztalra, elkezdte keverni. Az nem látszott a zakón, hogy ócskásnál vették. Egy gazdagabb úr, aki a bécsi Gunklnál dolgoztatott, elég hamar ráunt.

Mondjam, hogy mire vagyok kíváncsi?

Nem kell kérdezni semmit, mondta az író. A kártya úgyis megmutatja a kérdés lényegét. Csak a sarlatánoknak van szükségük a kérdésre. Inkább csak gondoljon arra, amit kérdezni szeretne. Krúdy kiválasztott egy lapot a pakliból és azt mondta:

Ez itt maga. Az Érme lovagja. Alapos, szavahihet? fiatalember. Munkabíró, türelmes; a hátán fát lehetne vágni. Szereti a természetet, mohó a pénzügyekben. Nem túl sok fantázia jellemzi.

Pál bántottan hallgatott.

Nyugodjék meg, barátom. Lélegezzék mélyeket. Úgy. Nézze, most nincs sok időm, mert még estig be kell fejezzek egy tárcát. Ezért inkább csak körülnézünk, mi volt, mi van és a közeljövőben mi lesz az Érne lovagjával. Emeljen, de gondolja meg jól.

Tóth Pál habozni látszott, kicsit remegett a keze, ahogy emelt. Az író három részre osztotta a kártyacsomagot, és kezdte kiteríteni a lapokat kereszt alakban.

Ami a szívügyeket illeti, mert fiatallembénel ez a legfontosabb, egy aranybarna, esetleg székésbarna hajú lány szép kék szemét magára vetette. Ez a lap itt ni pedig a gyerekkorból való boldogságot jegyez. Kemény munkával szerzett gyarapodást jelent a következő, hatalmas vagyonokról ne álmodozzék. A munkájában rövidesen változás áll be, ezt mutatja itt ez a lap.

Az asztalon álló üvegből veresbort töltött magának.

Rejtett képesség van magában a művészetek iránt, de nem valami magas fokon. Hanem amit itt látok, hogy is mondjam...

Az író most Pálra nézett.

Társadalmi zűrzavart látok, háborúkat, forrongásokat. Ez elöl egyikünk se menekülhet. Az élet jelenlegi formájában zátonyra fut, de a fájdalommal megvilágosodás jön. Cselvetés, ármány választhatja el a szerelmeseket, vagy éppen polgárháború. Fegyveres testület tagja lesz, barátom. A vége jó: látja itt Ádámot és Évát? A szerelem diadalmaskodik.

Krúdy szivarra gyújtott.

Ennyit most röviden. Ábrándozva fújta a füstöt a mennyezet felé. Tudja, a jóslás közös ihlet, a magáé, az enyém és a kártyáé. Magából jó médium lenne. Megköszöri a torkát. De azért ne foglalkoztassa túlságosan, amit mondtam. Most csak csentünk a holnapból, a jövő Istené. A sors különben sem olyan, mint egy kék madár, inkább úgy mászik, mint egy pocok. Aki elfogadja, azt magával ragadja a végzet, aki nem fogadja el, azt magával vonszolja. Ismét töltött magának. Tudja, a jövő kicsit olyan, mint a mennysország, mindenki vágyik rá, de most még

nem akar odamenni. Majd meglátja a dolgokat, ha itt lesznek. Az élet, mint a hamis jószok, különben sem játszik teljes paklival.

Már megbocsásson Krúdy úr, de olyan jövődől?r?! még nem hallottam, aki lebeszél a jóslásról.

Krúdy fenékig itta a poharat.

Nem is vagyok én jósz, barátom. Csak egy szegény magyar író, akinek kóbor, kószta füst az élete. Csak úgy kíváncsiságból: mennyit szánt volna erre a jóslatra?

Két koronát.

Hm! Na meg a hídpénz!, mondják erre, álmokönyvért fogadtam el már pénzt, jóslatért soha.

Hát akkor köszönöm, szerkeszt? úr.

Jóslatot sosem szabad megköszönni, barátom. És most isten vele.

Temesi Ferenc, mno.hu

Ajánló